

Zavesa tëme
zemljò zastira;

noben studenec
mi ne izvira.

A dlan neba je
vse bolj brezmejna.

Ah, duša moja
Boga je žejna!

VINKO ŽITNIK

VEČERNI PRIVID

V moji tëmi bela luč gori.
To luč meni Jezus sam prižgal je!
Plamen njen se kakor prst blešči,
kaže pot mi v onostranske dalje.

Mojih mladih dni noč se dani,
v zbegano samoto Bog mi sije;
nič več me ne žgè kipeča kri,
nič več v žeji se telo ne vije!

Čutim: na stežaj nebeška dver
duši moji je nocoj odprta;
kakor jagnje bel in tih večer
v mesečini, glej, leži sred vrta.

Slutim, gledam, vidim: skoz večer
Jezus stopa k meni v sinji halji;
ko odprta zlata rajska dver
zarja blaženo blešči se v dalji...